

Жінки і лелеки

Іван Драч

Жінки інакші в серпні. Всім інакші.
І дим в очах вже туманець — не чад.
Звіваються слова, як дим, мізерні наші.
Пізнай себе в очах — в безжальності свічад.

Лежать вони в пісках. На хвилях. Поролонах.
Пругкі і юні. Вицвілі й старі.
І тулять білий світ в безтямності до лона,
І кожен погляд губиться в зорі.

Щось літом сталося. Щось і не світилось.
Хтось був. Когось нема. Серпанок серпня є.
Вже серпик місяця зжинає те світило,
Що їм в жагучі чоловічки б'є.

Ще й ці лелеки дивноперим шумом
В летючій танці затопили пляж —
У небесах вони зависли ніжним сумом —
Прощальний і зачасний віраж.

Лелеки над жінками. Незвичайні
Лелечать кола. Губ гірка зола.
А чом у тебе очі, чом такі зачасні,
Ти ж не лежиш — летиш, я чую шум крила.

Ця дивна злагодженість і небес і долу —
Лелечих вогких крил, жіночих білих рук.
Куди ж тебе несе, таку золоточолу?
Усі жінки летять. І світ летить навкруг.

Там у пісках небес лежать собі лелеки,
А тут жінки летять у вирій всі як є,
І клекіт їх, жіночий дивний клекіт,
За серце дивним щемом дістає...